

Vidlák: Petrarcův sonet

- CZ24 News | 21. března 2023

Dnešní článek bude syntezí předchozích dvou. A sonet máme hotový. Renesanční. Teze, antiteze a synteze... není náhodou že právě takhle se psalo v době, kdy se lidský duch po dlouhé temnotě středověku poprvé rozepjal k novému poznání. Kdy lidé nepřemýšleli jen o posmrtném ráji, ale i o životě tady na zemi. Byla to doba, kdy se také hojně bojovalo proti dezinformacím pomocí soudů a hořících hranic. Ale i když byla inkvizice stokrát svatá, Země stejně byla kulatá bez ohledu na to, co vyčetli v Bibli. Tehdejší masmediální fronta kazatelen byla stejně silná, jako ta dnešní a ti, co hlásali něco jiného, byli podobně slabí, jako dneska. Jan Hus nikdy nehrál rovnocennou hru s koncilem. Ale původní jednoty už církev nedosáhla, i když do toho dala všechno. Dnes to bude stejné.

Dnešní článek by se klidně mohl jmenovat „Válečné paradoxy,“ protože přesně o tom to dneska bude. Včera jsem psal o utrpení, především jsem psal o příčinách v podobě dávného démona, kterého dlouho vzývali, na Majdanu mu pomohli znovu na svět, řádně ho nakrmili osmiletým strílením na Doněck a teď sledují, jak vyrostl a hraje stále větší roli.

Prosím všimněte si prvního paradoxu... na jedné straně tu máme největší válku za posledních osmdesát let se všemi proprietami z toho plynoucími... a utrpení těsně za frontou zmírňuje pár nadšenců, kteří tam jedou a čekají na případy, které by válečná medicína zabila. Ta válka je už tak hluboko v nás, že se našlo dost diskutérů, kteří to vlastně považovali za skoro nevhodné. Protože přece důležitější je ta spravedlnost... Kde byli neziskovkáři, když litaly ukrajinské šrapnely na Doněck?

Na opačné straně to mají stejné, hned se našel někdo, kdo se zmíněných neziskovkářů zastal nekompromisním postojem, že veškerým zlem je Rusko a nic jiného za tím není. Říkat tohle v sociální skupině, která řeší ukrajinský konflikt od roku 2014, ale většinou od roku 2007 a myslet, že nekompromisní morální postoj něčemu pomůže... sákrýš.

Hned přidám druhý paradox... nejvíce celou válkou trpí ti, kteří měli být osvobozeni od banderovského zla. Těm hoří domy, jejich děti šlapou na miny, z každého sklepa je vojenská skrýš. Ti, kteří prý brání svojí zem, jsou k jejich osudu zcela lhostejní, protože jsou přece proruští a místo aby se evakovali někam do vnitrozemí, tak tam čekají až přijdou ruská vojska a osvobodí je.

Vy, co jste včera tak příkře odsuzovali humanitu na ukrajinské straně, zvážili jste, že to dítě s prostřelenou pávní a poraněným močovodem přišlo ke svému zranění dost možná proto, protože jeho rodiče nechtěli odejít a chtěli počkat, až přijde Rus? Že tam v blízkosti fronty už nezbylo moc proukrajinských? Ti jsou dávno ve vnitrozemí. Zůstali tam ti, kteří v Rusech nevidí nepřátele. Proč myslíte, že třicet kilometrů od frontové linie ještě najdete zraněné (a mrtvé) civilisty?

To je totiž synteza obou předchozích článků. Že válka nejvíce zabíjí ty, kteří nechtějí utéct někam do Kyjeva, ale raději snášejí frontu než dobrodiní ukrajinského zázemí. Válka se nejvíce dotýká těch, kteří tam na východní Ukrajině mluví rusky a pošilhávají po vyšší životní úrovni pod putinovým jhem. Válka se nejvíce dotýká těch, kteří volili Janukovyče a nechtěli konfrontaci se svými ruskými bratry za hranicemi.

Na jejich zahradách jsou zaparkovány ukrajinské raketomety, v jejich školách a školkách jsou ubytováni vojáci, mezi těmito lidmi běhají tajné služby a bedlivě pátrají po každém náznaku závadného chování či zrady. A aby toho nebylo málo, jsou to jejich domy, které jsou zasaženy, když

ukrajinská houfnice vystřelí a odjede. Válečné hrůzy jsou už sto let součástí taktiky, víme? Takhle se to dělá. Bojovat pomocí zobrazování civilního utrpení. Každá slabší strana vždycky bojuje ve městech, protože to jinak nejde.

Kdo zbyl v Bachmutu nebo Vuhledaru? Ti, kteří před Rusem nechtěli utéct, kteří naopak čekají, až přijde. A dostávají to teď z obou stran. Protože takhle funguje válka. Šrapnely si nevybírají. A ne, není v tom žádná spravedlnost, jen příšerné paradoxy.

Ti, co se prezentují jako osvoboditelé, při svém postupu v podstatě rozboří všechno, co mají před sebou. V této válce nejsou žádné pohyblivé operace. Jen strašné množství granátů.

Ti, kteří brání svou vlast a své bratry, využívají města jako dobré krytí, které funguje, i když je to už jen hromada sutí. Můžeme se jen dohadovat, nakolik jim vadí, že se někdo nechce evakuovat... každý mrtvý civilista poslouží jako důkaz zvěrstev protistrany. Mrtví nemluví, ale dají se naaranžovat. Mnohdy to ani není nutné.

Ti kteří nechtějí být s Ukrajinou, ti jsou uprostřed tohoto pomalého mlýnku na maso, který na ně nebere pražádný ohled, protože to nejde. Jejich utrpení není krátké. U Bachmutu se bojuje už od léta. Žijí ve sklepích a občas se někdo připleče do cesty šrapnelu.

Ti, kteří jedou zachraňovat životy právě těch, kteří po všech těch hrůzách ještě neodešli, ti mají morální škraloup, protože zachraňovali životy místo aby halasně dělali politiku. Oni se na politické přesvědčení samozřejmě neptali, protože průstřel si nevybírá. Zachraňovali, kdo to potřeboval.

Právě proto jsem Chcimír za každou cenu. Ano, vím, co této válce předcházelo, ale především vidím, jak to na frontě vypadá. Válka kašle na naše předpoklady i hodnocení. Válka kašle na to, kdo je osvoboditel a kdo je obránce. Válka kašle na to, kdo má pravdu. A v této válce **to nejvíc schytávají ti, v jejichž jménu je vedena. Nejvíc to schytávají proruští obyvatelé východní Ukrajiny.** Ti mají utržené nohy a prostřelené páteře. Železná logika této války.... V Bachmutu teď nejvíc umírají ti, kteří nechtěli na Ukrajinu... Uvědomte si to všichni, prosím!

A když napíšu o těch, kteří se tam dostali, aby jich alespoň pár zachránili, tak je to také špatně. Přitom kdo jiný by si zasloužil peníze nás, kteří této válce nefandíme? Přece ti, kteří vytahují střepiny z těch, co chtěli počkat, až přijde Rus. Kdo zachraňují ty, co nechtěli být s těmi kyjevskými. Proto museli až téměř na frontu. Humanita a politika fakt nemají stejnou logiku. Kdo dojede k frontě, ten zachraňuje civilisty, které si obě strany berou do huby, ale obě strany do nich střílí, protože plánování vojenských operací se jaksi neohlíží na to, že tam někdo měl svůj domov.

Já vím, není to vůbec hezký sonet. Ale takhle to vypadá, když démon války pije krev a krmí se lidským masem. Takhle to vypadá, když velcí kluci hrají imperiální hry. Takhle to vypadá, když generální štáby zahrnují do svých plánů vesnice a města. Takhle to vypadá, když je bojiště extrémně široké a postup velmi pomalý. Válka nemá zábrany a nejvíc na ni doplácet ti, co za ni nejméně mohou.

Do války nepatří morální rozhořčení. Že něco, není tak, jak by mělo být. Ve válce není nic normálního. Nikdy. Jediné, co se dá dělat, je apelovat na její ukončení a pokud to jde, zmírňovat utrpení těch, kteří to schytávají nejvíc. Pokud někdo zachraňuje zraněné civilisty na frontě, tak je mi jeho politický postoj ukradený a strašně bych chtěl, aby jednou přijel i pro mě, kdyby to bylo nutné.

AUTOR: Vidlák

[ZDROJ](#)